

Čís. 14961.

Předpis poslední věty § 10 vl. nař. čís. 78/34 Sb. z. a n. netýká se služebního poměru uzavřeného přechodně na dobu 4 týdnů před účinností cit. vládního nařízení, i kdyby se služební poměr skončil již za jeho účinnosti.

Zpětnou účinnost mají jen §§ 4 a 8 odst. 2 a 4 cit. vládního nařízení; § 8 týká se jen služebních poměrů končících se výpovědí.

(Rozh. ze dne 14. února 1936, Rv II 746/35.)

Žalobce byl v roce 1934 přijat do služeb žalované firmy vždy jen na dobu měsíce, zejména i na duben 1934; 30. dubnem 1934 skončil se jeho služební poměr uplynutím času, na který byl ujedнан. Žalobce dovozuje, že, když znovupřijetí jeho do služeb žalované firmy se opakovalo čtyřikráte, že jest je posuzovati podle poslední věty § 10 vlád. nařízení ze dne 20. dubna 1934 čís. 78 Sb. z. a n., že tedy poslední přijetí v dubnu 1934 nutno pokládati za přijetí do služeb na neurčitou dobu, takže služební poměr mohl se skončiti jen výpovědí, jež činila podle § 8 cit. vl. nař. tři měsíce. Ježto ministerstvo dalo souhlas ku zastavení podniku až dne 8. října 1934, počíná 3měsíční výpovědní lhůta běžeti až do konce října 1934 a, ježto obdržel poslední plat jen do 30. dubna 1934, přísluší mu plat od 1. května do 31. října 1934 a pak od 1. listopadu do 31. ledna 1935, celkem tudíž za dobu 9 měsíců při ujednaném služném 810 Kč měsíčně 7290 Kč. jehož se touto žalobou domáhá. Žaloba byla zamínuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Každý zákonný předpis působí zásadně teprve ode dne účinnosti zákona (§ 5 v. obč. zák.). Odchylna z této zásady musí býti v zákoně výslovně ustanovena. Vládní nařízení č. 78/34 Sb. z. a n., vydané podle zákonů čís. 95/33 a 206/33 Sb. z. a n. o mimořádné moci nařizovací (prodloužené vládní nařízení č. 134/35 Sb. z. a n. do 31. prosince 1936) obsahuje takové výjimečné ustanovení jen v §§ 4 a 8 odst. 2 a 4, stanovíc, že stejnou ochranu požívají zaměstnanci, bylo-li opatření podle §§ 1 neb 8 odst. 1 učiněno v době mezi 15. březnem 1934 a dnem počátku účinnosti tohoto nařízení (t. j. 28. dubnem 1934), případně, dostal-li zaměstnanec výpověď, tři měsíce přede dnem trvalého zastavení podniku (§ 8 odst. 2 vlád. nař. č. 78/1934 Sb. z. a n.). Na ostatní předpisy dotčeného vládního nařízení, zejména na ustanovení § 10 tuto výjimečnou zásadu rozšířiti nelze, a zůstávají proto nedotčeny skutečností a vztahy vzniklé před účinností vládního nařízení. Ujednání služební smlouvy na měsíc duben 1934 zůstalo tedy v platnosti a nesejde ani na tom, že umluvená služební doba končila se již za platnosti dotčeného vlád. nařízení. Počátkem dubna 1934 platila ještě smluvní volnost, jež

byla § 9 dotčeného vlád. nař. obmezena teprve od jeho účinnosti. Ježto podle uvedeného služební poměr žalobcův končil se uplynutím doby a nebylo potřebí výpovědi, nemůže se žalobce dovolávati § 8 dotčeného vlád. nařízení, jenž se týká výslovně služebních poměrů končících výpovědí a skýtá dvě výhody, avšak prodloužení délky doby výpovědní, jednak posunutí jejího začátku. Jelikož žalobce opřel svůj nárok výhradně o předpis § 8 odst. 1 dotč. vl. nař. a také podle tohoto předpisu vypočetl svůj nárok, nemohlo míti úspěch jeho dovolání a netřeba se zabývati ani otázkou, zda by mu příslušel nějaký nárok podle jiného ustanovení vládního nařízení.

Čís. 14962.

K §§ 695, 709 obč. zák.

Určil-li zůstavitel určitou částku vykonavateli poslední vůle a zároveň dědici s tím, by z úroků udržoval jeho hrob a ještě za svého života určil částku tu pod touto podmínkou třetí osobě, jde o příkaz podle §§ 695 a 709 obč. zák.; jeho předmětem jsou peníze, jež musí býti podle § 158 nesp. pat. zajištěny, nebylo-li zajištění prominuto nebo nezřekli-li se ho účastníci pozůstalostního řízení.

(Rozh. ze dne 15. února 1936, R I 957/35.)

Podle poslední vůle určila zůstavitelka z pozůstalosti částku 4.000 Kč, by z jejích úroků vykonavatel poslední vůle udržoval hrobku v dobrém stavu. Podle přání zůstavitelčina měl vykonavatel určit tuto částku někomu ochotnému příbuznému za týchž podmínek. Vykonavateli poslední vůle byli jmenováni bratr a sestra zůstavitelčini. Za projednání pozůstalosti zemřela jak sestra tak i bratr zůstavitelčin, který používaje svého práva daného mu zůstavitelkou, určil svoji manželku Klotildu W-ovou, která o tom předložila písemné potvrzení. Ostatní dědici popřeli však, že by tomu tak bylo, namítajíce, že po dohodě se zemřelým bratrem zůstavitelčíným měla býti částka 4.000 Kč vydána jeho synovi Aloisi Sch-ovi. **P r v ý s o u d** nařídil soudnímu komisaři, pozůstalost projednávacímu, by uvedenou částku vydal Klotildě W-ové, maje za to, že tvrzená dohoda dědiců zůstavitelčíných není právně účinná, když nebyla schválena pozůstalostním soudem. **R e k u r s n í s o u d** potvrdil usnesení prvního soudu. **D ů v o d y:** Tvrzení, že již v průběhu projednání pozůstalosti Alois W. dle poslední vůle zůstavitelky určil obnos 4.000 Kč svému synovi Aloisi Sch-ovi, aby z úroků jeho udržoval hrobku v dobrém stavu, není doloženo a také není v pozůstalostních spisech o takovémto ustanovení zmínky. K neprokázanému tvrzení nelze vzít zřetel. Prvý soud neměl důvodu, aby staral se o zajištění obnosu 4.000 Kč k účelu zůstavitelkou určenému, poněvadž zůstavitelka žádné zajištění obnosu toho ve své poslední vůli nenařídila a ani dědicové takového návrhu neučinili. Složení částky 4.000 Kč u soudu za účelem jejího zaji-